

Luku 1

Mitä täällä tapahtuu?

Daisy suhtautui kesälomaan ristiriitaisesti. Oli kyllä kiva, ettei tarvitsisi tehdä kotitehtäviä, varsinkaan matematiikkaa. Mutta toisaalta hän kaipasi kouluelämän draamaa, koulussa kun kuhistiin aina jostain. Daisy vilkaisi puhelintaan kymmenennen kerran puolen minuutin aikana. Hänen paras ystävänsä Lara ei ollut vielääkään vastannut hänen viestiinsä, ja oli kulu-
nut jo viisi kokonaista minuuttia. Daisy huokaisi, kierehti pois sängyltään ja katsahti ulos ikkunasta.

Laran äidin auto seisoj pihatiellä, eli koko perhe oli kyllä kotona. Daisy oli juuri suuntaamaisillaan naapurisiin, kun tieltä kuului kovaäänistä jyminää. Vanha jeeppi karautti koristen talon eteen tuoden mukanaan suuren savupilven. Autosta hyppäsi ulos pitkä,

ruskettunut ja lihaksikas mies, joka oli pukeutunut shortseihin, t-paitaan ja safarihattuun. Mies hölkkäsi talolle ja meni sisään omalla avaimellaan. Tummahiuksinen nainen seurasi miehen perässä autolta.

Daisy tunnisti tulijat. He olivat Laran setä Logan ja Dee, jonka kanssa Logan seurusteli ja josta hän erosi tuon tuosta. *Noiden kahdenhan pitäisi olla ulkomailla tv-sarjan kuvauksissa*, Daisy ajatteli, ennen kuin ryntäsi alakertaan hakemaan kenkiään.

"Daisy, minne sinä olet menossa?" hänen äitinsä huikkasi keittiöstä.

"Käväisen vain ulkona."

"Et kai ole lähdössä Laralle?"

"Öö... Joo..."

"Älä koputa heidän oveensa tänä iltapäivänä. Näyttää siltä, että heillä on vieraita. Laran setä ilmestyi juuri paikalle."

"Ai, ihanko totta?" Daisy kysyi vähän liian kimeällä äänellä. "Selvä, äiti, en koputa oveen."

Daisy veti lenkkarit jalkoihinsa ja meni seisomaan etupihalle. Hän vilkuili keittiön ikkunaa, kunnes äiti käänsi selkensä, ja sitten hän ylitti tien Laran talolle. Hän oli sanansa mittainen tyttö, joten hän hyppelehti etuoven ohi ja pujahti portista takapihalle.

Daisy kurkisti terassin ovilta sisään ja kuuli Loganin puhuvan Laralle ja Rufukselle etuoven luona.

”Kuulostaa hullulta”, Lara sanoi.

”Mutta ihan mahtavalta”, Rufus lisäsi.

”Suostuukohan äitisi siihen?” Logan kysyi.

”Ei tietenkään!” kuului Deen ääni.

”Kysytään häneltä”, Lara sanoi. Daisy näki ystävän-
sä lähtevän yläkertaan, ja Logan, Dee, Laran serkku
Rufus ja hänen koiransa Barney seurasivat perässä.

Daisy painoi korvansa ikkunalasiasia vasten, mutta ei
saanut selvää yläkerran vaimeista äänistä.

Mitä täällä tapahtuu? Hän hieroi käsiään yhteen.
Uteliaisuus alkoi olla hänelle liikaa. Terassiovien vie-
ressä oli säleikkö, jonka puuneliöitä pitkin kiemurteli
vaaleanpunaisia ruusuköynnöksiä. Daisy tarrasi sä-
leikköön ja ryhtyi kiipeämään. Hän pysähtyi työhuo-
neen ikkunan vierelle, missä hän kuuli keskustelun
paremmin. Daisy kuunteli sitä hymy huulillaan.

Rouva Jacobs istui sisällä työpöytänsä ääressä. ”Ei
missään nimessä”, hän sanoi.

Logan laski käden veljensä vaimon olkapäälle. ”Tie-
dän, että se kuulostaa pätkähullulta, mutta tämä pro-
jekti olisi minulle todella tärkeä, Sarah! Ohjelmaani ei
tehdä, jos tämä ei onnistu.”

”Se on liian vaarallista.”

”Eihän ole, kunniasanalla. Kokonainen työryhmä olisi mukana. Ohjelma olisi purkissa parissa viikossa.”

”En *todellakaan* päästä teitä uudestaan johonkin älyttömään seikkailuun!”

”Siellä olisi paikallisia oppaita, kuljettajia, turvamiehiä, kuvausryhmä”, Logan intti. ”Ole kiltti, Sarah! En halua saada taas potkuja.”

”Se olisi kyllä paljon tavallista lomaa turvallisempaa, jos mietit asiaa”, Rufus totesi.

Rouva Jacobs kallisti päätään katsoessaan siskonpoikaansa. ”Millä perusteella?”

”Tavallisesti lomalla olemme vain me, mutta kuvauksissa olisi paljon ihmisiä... emme voisi vain lähteä omille teillemme.”

”Aivan, aivan.” Loganin silmät säihkyivät. ”Kuvauksissa on tarkka aikataulu. Jokaisen päivän jokainen minuutti on suunniteltu.”

Daisy kuunteli tarkkaavaisesti seinän takana. Laran äiti oli ilmeisesti noussut tuoliltaan, ja äänet kuuluivat nyt hiljempaa. Daisy hivuttautui säleikköä pitkin lähemmäs ikkunaa.

”Auts!” Daisyn sormet kiertyivät terävien piikkien ympärille, ja hän järkyttyi niin, että päästi irti. ”Oho!”

Talon sisällä Barney haukahti, ja muut ryntäsivät katsomaan ikkunasta ulos. Säleikön täydeltä ruusuja mäiskähti maahan, ja niiden alla makasi tyttö kastanjanruskeine hiuksineen. Kaikki juoksivat alakertaan ja näkivät Daisyn lojuvan pensaassa puusäpäleiden ja ruusun terälehtien peitossa.

”Daisy! Oletko kunnossa?” Lara huudahti.

”Joo... pensas pehmitti pudotusta.”

Logan nosti kolmetoistavuotiaan pois pusikosta ja jalkeille.

”Mitä sinä oikein puuhasit?” Rufus kysyi kulmakarvaansa kohottaen.

”Minä... tuota... halusin nähdä, missä te kaikki olitte.”

Lara pyöritteli silmiään. ”Johtuuko tämä siitä, etten vastannut viestiisi kymmenessä minuutissa? Mikset koputtanut oveen niin kuin normaali ihminen?”

Daisy punastui ja käänsi huomionsa säleikön säpäleistä Laran äitiin. ”Anteeksi ruusuista, rouva Jacobs.”

”Älä niistä huoli...” rouva Jacobs sanoi otsa rypyssä, kun hän näki Barney nuolevan Daisyn polvea. ”Olet satuttanut itsesi. Tule keittiöön, niin laitetaan sinulle laastari.”

Daisy heilautti käsivartensa Laran hartioille ja nilkutti kohti keittiötä. ”Mitä siis on meneillään?” hän

kuiskasi heti, kun rouva Jacobs, Logan ja Dee olivat palanneet sisälle.

Lara ja Rufus katsoivat toisiaan virnistäen.

”Me lähdemme Costa Ricaan!” he sanoivat yhteen ääneen.

”Costa Ricaanko?” Daisyn silmät suurenivat.

”Joo... jos vain saamme äidiltä luvan!”

Daisy paineli harsokankaalla polveaan keittiössä. ”No, kertokaa lisää siitä Costa Rican jutusta.”

Dee huokaisi ja nosti katseensa kattoon. ”*Loganin viidakkoreissu* on siirretty tuonnemmaksi.”

”Mitä?” Daisy huudahti. ”Luulin, että sitä kuvattaisiin näihin aikoihin.”

”Niin kuvattiinkin...” Logan sanoi ja asteli keittiössä edestakaisin. ”Mutta tuottajat päättivät, että tarvitsen enemmän näkyvyyttä. Heidän mielestään siitä on liian kauan, kun olen viimeksi ollut televisiossa, eikä ohjelma siksi voi menestyä. Ihan päätön ajatus!”

”Ei oikeastaan.” Rufus nappasi Laran puhelimen pöydältä ja näppäili jotain, ennen kuin heilutti puhelinta ilmassa. ”Näettekö?”

Muut kumartuivat lähemmäs ja siristivät silmiään. Rufus oli kirjoittanut Loganin nimen internetin hakukenttään, ja tuloksia ilmestyi ruudulle.

Onko Logan Jacobs kuollut?

”Hyvänen aika!” Logan älähti.

Lara läimäytti otsaansa. ”Siitä on niin kauan, kun olet ollut viimeksi telkkarissa, että ihmiset miettivät, oletko kuollut!”

Daisy kikatti. ”Miten Costa Rica siis liittyy tähän?”

”No...” Logan raapi niskaansa. ”Olen hakenut muutamaaan tv-ohjelmaan, tosi-tv-juttuihin, tanssisarjoihin ja sen sellaisiin... mutta minulle ei ole vastattu ollenkaan. Sitten näin ilmoituksen seikkailusarjasta. Se kuulosti tosi hienolta. Ohjelmaan haettiin ryhmiä, joissa on kuudesta kahdeksaan ihmistä, ja ryhmät lähetettäisiin Costa Ricaan etsimään aarretta... Siksipä minä ilmoitin meidät mukaan, ja meidät on valittu edustamaan Englantia!”

”Ketekä sinä tarkalleen ottaen ilmoitit mukaan?”
Lara kysyi.

”Tässä”, Logan sanoi ja ojensi veljentytölleen tulostamansa sähköpostin.

Lara luki nimelistaa. ”Logan Jacobs – kapteeni; Lara Jacobs – varakapteeni; Rufus Kexley; Tom Burt; Barney Jacobs; Dee Okoye. Tuota, tässä on kyllä pieni pulma...”

”Niin todella on!” Rufus nappasi paperin ja mulkaili serkkuaan. ”Miksi sinä saat olla varakapteeni?”

Lara kurtisti kulmiaan. ”Ei se... vaan että Logan on merkinnyt Barney'n yhdeksi kilpailijoista. Me kaikki tietysti laskemme sen ryhmän jäseneksi, mutta onko-han tv-yhtiö samaa mieltä?”

”Mainitsin kyllä koirasta”, Logan sanoi. ”Saamme ottaa sen mukaan. Tv-yhtiö järjestää asian... he ovat kai hankkimassa lemmikkipassia.”

Lara heilutti paperia ilmassa. ”Mutta ryhmässä on oltava vähintään kuusi ihmistä, ja listassasi on vain viisi!”

Daisyn ilme kirkastui, ja hän nosti kätensä korkealle ylös. ”Uuuu! Uuuu!”

”Emme ole koulussa”, Rufus sanoi

Daisy laski kätensä. ”Valitkaa *minut*! Minä voin olla kuudes ihminen!”

”Hetkinen nyt”, rouva Jacobs sanoi. ”Kuulostatte siltä kuin asiasta olisi jo sovittu! Logan, miksi olet ilmoittanut ryhmääsi kolme lasta ja koiran? Onko se sallittua? Eikö sinulla ole aikuisia kavereita?”

Dee purskahti nauruun ja piteli kylkiään. Kun hän pyyhki kyyneleitään, hän huomasi ympärillään olevien vakavat ilmeet. ”Ai, olitko sinä tosissasi?”

Logan kohautti harteitaan ja laski katseensa lattiaan. ”Sanoin niille, että meillä kaikilla on kokemusta tämän

kaltaisista asioista. Ja tiedän, että sitä on vaikea uskoa, mutta... te olette ainoita, jotka pitävät minusta.”

”No, minä en pidä sinusta kovin paljon, mutta olet kuitenkin laittanut nimeni listalle”, Dee tokaisi. ”Miksi olet muuten laittanut minut viimeiseksi – koiran jälkeen?”

”Ajattelin, ettet ehkä halua mukaan.”

”En oikeastaan haluakaan.” Dee käänsi selkensä Loganille.

”Entä Maye?” Lara kysyi ajatellen heidän ystävänsä, joka oli muuttanut vähän aikaa sitten Egyptistä Lontooseen perheensä kanssa. ”Hän voisi tulla mukaamme uudelle seikkailulle!”

”Okei”, Rufus sanoi ja hieroi käsiään yhteen. ”Eli... otamme Deen nimen pois ja lisäämme Daisyn ja Mayen. Se tekee seitsemän.”

”Joooo!” Daisy sanoi kädet vyötäröllään.

”Eipäs!” parahti rouva Jacobs.

Luku 2

Taivuttelua

Rouva Jacobsin vakuuttaminen ei käynyt helposti. Seurasi monta tuntia anomista ja kerjäämistä ja sitten videopuheluja tv-yhtiön edustajille. Rufus tulosti internetistä artikkeleita, joissa kerrottiin Costa Rican alhaisesta rikollisuustasosta, ja hän kiinnitti niitä teipillä ympäri taloa.

Rouva Jacobs päätti soittaa Tomin äidille ja Mayen veljelle saadakseen taustatukea.

”Haluavatko he lähettää lapset Costa Ricaan?” rouva Burt kysyi puhelimessa, kun hän seisoi keittiössään Cornwallissa. ”Myös meidän Tomin? Sehän on uskomaton juttu! Lentoliput maksaisivat varmaan maltaita!”

Rouva Jacobs kurtisti kulmiaan painaessaan puhelinta korvaansa vasten, ja sitten hän nappasi jääkaapin oveen teipatun artikkelin, jonka otsikko kuului, *Costa Rica on maapallon onnellisin paikka.* ”Tv-yhtiö kyllä sanoi, että he kattaisivat kulut: lennot, ruoat, kaiken.”

Rouva Burt katsoi ikkunasta Tomia, joka lastasi juuri isänsä vanhaan kuormuriin kasveja ja muita tuotteita, jotka vietäisiin torille myytäväksi. Burtin perheellä ja Herb-sedällä ei ollut varaa palkata muita, ja Tom teki aina kahden maatilan työntekijän verran töitä. ”Se olisi kyllä upea kokemus pojalle... jos siis annat heille luvan lähteä. Tom on tehnyt hurjasti töitä viime kuukausina. Minusta tuntuu, että hän saa olla lapsi vain silloin, kun hän on sinun tyttäresi ja siskonpoikasi seurassa. Tom todella on ihana poika.”

Mayen perhe ei ollut yhtä mairitteleva.

”Maye tekee meidät hulluiksi”, Karim myönsi. Hän oli paennut olohuoneesta kantautuvaa metakkaa makuuhuoneensa puolelle. Hän kompastui yhteen vanhempiansa matkalaukuista, jotka tuntuivat aina olevan vähän tiellä ja odottamassa, että hän löisi niihin varpaansa. ”Auts!” Karim hyppi yhdellä jalalla ja hieroi varvastaan. ”Kuuletko, kuinka Maye riitelee vanhempiemme kanssa? ... Joo, he asuvat täällä edelleen.”

Karim hieroi otsaansa kädellään. Hänen pikkusiskonsa Maye ja heidän vanhempansa olivat ahtaautuneet hänen kahden makuuhuoneen asuntoonsa Lontoossa. ”Pienet tilat eivät sovi Mayelle... Sitä paitsi hän on nukkunut ilmapatjalla neljä kuukautta. Tiedän, että suhtaudut varauksella matkaan, Sarah, mutta totta puhuen meille tekisi hyvää saada Maye muualle pariksi viikoksi. Vanhempani ehtisivät selvittää tilannetta sillä välin ja etsiä oman asunnon, eikä Maye olisi koko ajan heidän jaloissaan ärsyttämässä. Sillä tytöllä on ihan kamalasti energiaa. Ja olisihan aika epätodennäköistä, että he joutuisivat *taas* keskelle jotain hullua seikkailua.”

Kaikki muut kannattivat matkaa, ja rouva Jacobs tunsu paineen nahoissaan. Tällaisina aikoina hän kaipasi edesmennytä miestänsä Lucasia, joka olisi voinut jakaa vastuun hänen kanssaan. Toisaalta Laran isä oli aina rakastanut seikkailuja eikä koskaan kieltäytynyt matkustamisesta. Rouva Jacobs käveli yöpöytänsä luokse ja otti käteensä Lucasin kuvan. Mies seiso siinä egyptiläisen haudan edessä ja hymyili leveästi kädet vyötäröllään.

”Mitä minun pitäisi tehdä?” hän kysyi hiljaisella äänellä. ”Voi, tiedän kyllä, mitä sinä tekisit...”

Alakerran olohuoneessa Lara ja Rufus pelasivat videopeliä, kun taas Barney lekotteli matolla.

Logan asteli edestakaisin. ”Ei auta. En enää koskaan työskentele telkkarissa! Saan potkut. Me kaikki saamme potkut.”

”Äh, sinä vain”, Rufus sanoi ja näppäili ohjaintaan. ”Eihän meitä ole edes palkattu.”

”Tädilläsi on kyllä raudanluja tahto! Siitä ei vain... tiedättehän... siitä ei vain *pääse läpi*.”

Lara rypisti otsaansa ja vaihtoi asentoaan sohvilla. ”Me tiedämme kyllä, mitä rauta on, Logan-setä. Ole kiltti ja siirry, en näe ruutua.”

Ovikello soi, ja Logan meni avaamaan.

”Öö, moi, Logan.” Daisy piti katseensa lattiassa, kun hän asteli olohuoneeseen. Hänellä oli ollut vähän nolo olo entisen tv-tähden seurassa sen jälkeen, kun tämä oli vetänyt hänet pois pensaasta.

”Onko äitisi vielä päättänyt?” Daisy kysyi tullessaan muiden luokse.

”Ei”, Rufus ja Lara mutisivat kuorossa.

”Hänellä on raudanluja tahto”, Logan toisti, heilutti käsiään pettyneenä ja rojahti lattialle istumaan Barneyyn viereen.

”Aa”, Daisy sanoi ja nyökkäsi. ”Murtumaton.”

Logan osoitti häntä. ”*Tuota* sanaa minä juuri etsin!”

”Eikö sinun äitiäsi ja isääsi huoleta, jos me kaikki lähdemme?” Lara kysyi ystävältään. ”Vaikka Euroopassa sattui kaikenlaista.”

”Ei oikeastaan.”

”Olet siis ärsyttävä, ja heistä on kiva päästä sinusta eroon”, Rufus sanoi virnistäen.

”Eihän.” Daisy punastui. Hän oli kertonut pääsiäisloman Euroopan-matkasta kaikille, jotka suostuivat kuuntelemaan – myös vanhemmilleen ja siskolleen. Hän oli innostunut lisää joka kerta, kun oli saanut puhua aiheesta, ja loppujen lopuksi hänen vanhempansa olivat salaa epäilleet, että hän oli suurennellut suurinta osaa tapahtumista. ”Ei heitä taida kauheasti huolettaa, vaikka lähtisimme Costa Ricaan”, Daisy lisäsi. ”Sitä paitsi isotätini Hyacinth lomaili siellä puoli vuotta sitten, ja hänellä oli tosi hauskaa.”

Olohuoneen ovi avautui, ja rouva Jacobs astui sisään.

”Me lähdemme kymmenen päivän päästä.”

Rufus ja Lara pudottivat ohjaimensa.

Logan yllättyi niin, että hänen suunsa lokahti auki. ”Mitä? Saammeko me mennä? Sopiiko sinulle, että Dee ja minä viemme lapset Costa Ricaan?”

”Me viemme lapset Costa Ricaan.” Rouva Jacobs hymyili muille. ”Karim lupasi tuurata minua yliopistolla. Joukkueessamme on kahdeksan ihmistä, kun minut ja Maye lasketaan myös. Minä tulen mukaan.”